

© Savjet Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2013. godina. Ovaj prevod urađen je uz pomoć Fonda za ljudska prava Savjeta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund) i nije obavezujući za Sud. Više informacija može se pronaći u punoj izjavi o autorskim pravima na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Informator o sudskoj praksi Suda br. 154

Jul 2012. godine

Mouvement raëlien suisse protiv Švajcarske [GC] - 16354/06

Presuda 13.7.2012. godine [GC]

Član 10

Član 10-1

Sloboda izražavanja

Zabrana isticanja reklamnog postera u javnosti zbog nemoralnog ponašanja izdavača i upućivanja na internet sajt za preobraćanje: *nije utvrđena povreda*

Činjenice – Podnosilac predstavke je neprofitno udruženje koje predstavlja nacionalni ogranak Raeljanskog pokreta, čiji je proglašeni cilj da ostvare prvobitni kontakt i uspostave dobre odnose sa vanzemalcima. 2001. godine podnosilac predstavke tražio je dozvolu policije da istakne postere na kojima su između ostalog prikazane slike lica vanzemaljaca i letećeg tanjira, te vebisajt adresa i telefonski broj pokreta. Ovlašćenje nije dato i sve žalbe ovog udruženja su odbijene.

U presudi od 13. januara 2011. godine (v Informator br. 137), Vijeće Suda jednoglasno je našlo da nije došlo do povrede člana 10 na osnovu toga što su vlasti imale dovoljno razloga da neophodnim smatraju odbijanje ovlašćenja koje je tražilo udruženje, zbog toga što je postojao link na vebisajt Clonaid (kompanije koja nudi posebne nezakonite usluge kloniranja), zbog mogućeg seksualnog zlostavljanja maloljetnika u okviru Pokreta i zbog promovisanja "geniokratije" (doktrine po kojoj vlast treba dati pojedincima najvećeg intelekta).

Pravo – Član 10: Podnosilac predstavke - udruženje doživjelo je zakonom propisano zadiranje u ostvarivanju svog prava na slobodu izražavanja zbog zabrane poster kampanje koju je željelo da realizuje. Ta mjera imala je legitimne ciljeve sprečavanja kriminala i zaštite zdravlja i morala i prava drugih.

U ovom predmetu postavlja se pitanje da li su državni organi morali da dozvole da podnosilac predstavke širi svoje ideje preko svoje kampanje sa posterima stavljajući im na raspolaganje javni prostor. Predmetna kampanja uglavnom je imala za cilj da skrene pažnju javnosti na ideje i aktivnosti jedne grupe sa navodno vjerskim konotacijama koja je prenosila poruku za koju je tvrdila da su

je prenijeli vanzemaljci, dajući za te svrhe adresu svog veb sajta. Predmetni veb sajt tako je samo usput pominjao društvene ili političke ideje, jer je njegov najvažniji cilj bio da privuče ljude oko stvari oko koje je i stvoreno udruženje. Čak i ako govor udruženja podnosioca predstavke nije bio u okviru konteksta komercijalnog reklamiranja, ipak je bio bliži komercijalnom govoru pošto je imao određenu funkciju pokušaja da izvrši preobraćanje ljudi. Polje slobodne procjene države stoga je bilo šire. Iz tog razloga upravljanje javnim bilbordima u kontekstu kampanja koje nisu strogo političke može da varira od jedne do druge države ili čak od jednog do drugog regiona u okviru iste države. Zbog toga, samo ozbiljni razlozi mogu da dovedu sud do toga da svoju ocjenu zamjeni ocjenom državnih vlasti. Sporni poster jasno je imao za cilj da skrene pažnju građana na veb sajt: adresa je data masnim slovima iznad slogana "Poruka vanzemaljaca". Sud je zato morao da prouči ne samo poster već i sadržaj veb sajta.

Nije se postavljalo pitanje efikasnosti sudske revizije. Domaći sudovi koji su ispitivali predmet dali su detaljne razloge za odbijanje da se dozvoli poster kampanja, naime, promovisanje kloniranja ljudi i "geniokratija", uz mogućnost da su pisani materijali i ideje Pokreta dovele do seksualnog zlostavljanja maloljetnika od strane članova Pokreta. Iako neki od tih razloga kada se uzmu zasebno možda ne mogu da opravdaju zabranu postera, domaće vlasti imale su pravo da smatraju da je u svjetlu situacije u cjelini ta zabrana neizbježna. Veliko vijeće nije vidjelo nijedan razlog da odstupi od nalaza Vijeća u vezi sa ovim. Bojazni koje su izrazile domaće vlasti stoga su se bazirale na relevantnim i dovoljnim razlozima.

Štaviše, Vijeće je utvrdilo da je sporna mjera imala ograničeno područje djelovanja, pošto je podnosilac predstavke i dalje imao slobodu da svoja uvjerenja izražava preko brojnih drugih sredstava za komunikaciju. Podnosilac predstavke tvrdio je da je ovakav stav Vijeća kontradiktoran. Po mišljenju Suda, međutim, ta kontradikcija bila je samo prividna. Kao i Vlada, Sud je našao da mora da se napravi razlika između ciljeva udruženja i sredstava koje ono koristi da taj cilj postigne. Shodno tome, u ovom predmetu možda je bilo nesrazmjerno zabraniti samo udruženje ili njihov veb sajt na osnovu gore navedenih faktora. Ograničavanje područja djelovanja spornog ograničenja na isticanje postera na javnim mjestima tako je bilo način da se obezbijedi minimalno narušavanje prava podnosioca predstavke. Pošto je podnosilac predstavke bio u mogućnosti da nastavi da širi svoje ideje, naročito preko veb sajta ili letaka (koje su stavljali u poštanske sandučice i dijelili na ulici), sporna mjera nije bila nesrazmjerna.

Shodno tome, domaće vlasti nisu prekoračile široko polje slobodne procjene koje im je dato u ovom predmetu; osnove za njihovu odluku su "relevantne i dovoljne" i odgovarale su "hitnoj društvenoj potrebi". Sud nije vidio nijedan ozbiljan razlog da zamjeni svojom ocjenom ocjenu suda posljednje instance, koji je ovo pitanje ispitao pažljivo i u skladu sa principima sudske prakse Suda.

Zaključak: nije utvrđena povreda Konvencije (devet glasova prema osam).

© Savjet Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2013. godina.

Zvanični jezici Evropskog suda za ljudska prava su engleski i francuski. Ovaj prevod urađen je uz pomoć Fonda za ljudska prava Savjeta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On nije obavezujući za Sud i Sud ne preuzima odgovornost za njegov kvalitet. Prevod se može preuzeti sa baze podataka o sudskoj praksi Evropskog suda za ljudska prava HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili sa bilo koje druge baze podataka kojoj ga je Sud dostavio. Prevod se može reprodukovati za nekomercijalne svrhe pod uslovom da se navede puni naziv predmeta, sa gore navedenom izjavom o autorskim pravima i pominjanjem Fonda za ljudska prava. Ukoliko je namjera da se bilo koji dio ovog prevoda upotrijebi za komercijalne svrhe, molimo vas da se obratite na adresu publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.